

Naslov originala:
Maggie Stiefvater
THE DREAM THIEVES

Copyright © 2013 by Maggie Stiefvater. All rights reserved.
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York,
NY 10012, USA
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2019

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Jelena Katić Živanović

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:
Predrag Marković

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige
ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili
bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim,
uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji
sistem za skladištenje i pretraživanje informacija,
bez pismenog odobrenja izdavača.

Kradljivei snova

Megi Stivoter

Za Džekson,
i sve njene čludesne sate
[sic!]

Šta da spavaš
I šta da
Dok spavaš
Sanjaš
I šta da se
U snu svom
Na nebo vineš
I tamo cvet ubereš, čudan i lep
I šta da
Kad se probudiš
U ruci držiš taj cvet
Ah, šta tad?*

SAMJUEL TEJLOR KOLRIDŽ

Svi ljudi sanjaju, ali ne na isti način. Oni koji sanjaju noću u prašnjavim, zabačenim delovima svog uma, bude se danju da shvate da je to bila samo taština; ali sanjari dana su opasni ljudi, jer mogu da deluju prema svojim snovima otvorenih očiju, kako bi ih učinili mogućim.**

T. E. LORENS

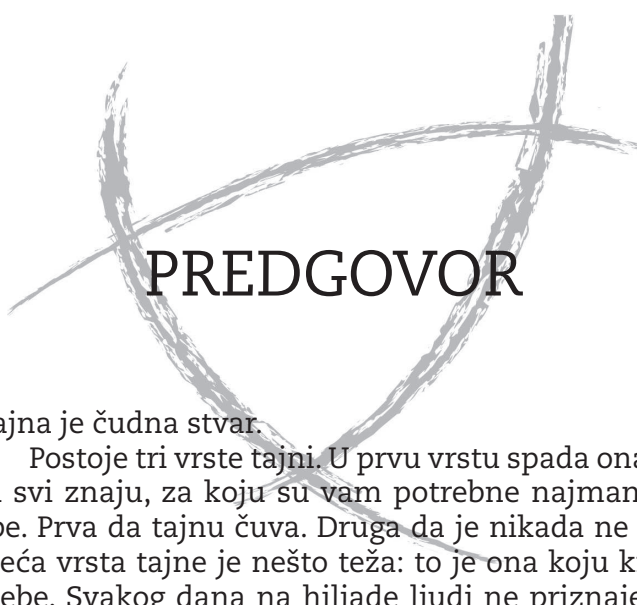
Mrzim pse, te zaštitnike kukavica koje nemaju hrabrosti da se sami odbrane od onog ko ih napada.***

AUGUST STRINDBERG

* Odlomak pripisan Samjuelu Tejloru Kolridžu, parafraza njegovih neobjavljenih zapisa. (Prim. prev.)

** Tomas Edvard Lorens, iz autobiografskog dela *Ustanak u pustinji: Sedam stubova mudrosti*, u prevodu Živojina V. Simića. (Prim. prev.)

*** August Strindberg, *Brak – ispovest ludaka*, u prevodu Flavija Rigonata. (Prim. prev.)

PREDGOVOR

Tajna je čudna stvar.

Postoje tri vrste tajni. U prvu vrstu spada ona tajna koju svi znaju, za koju su vam potrebne najmanje dve osobe. Prva da tajnu čuva. Druga da je nikada ne sazna. Sledeća vrsta tajne je nešto teža: to je ona koju krijete i od sebe. Svakog dana na hiljade ljudi ne priznaje tajne svojim potencijalnim ispovednicima, i niko od tih ljudi ne zna da se sve njihove nikad priznate ispovesti svode na iste dve reči: *Plašim se*.

A onda, tu je i treća vrsta tajne, ona najskrivenija. Tajna za koju niko ne zna. Možda ju je neko nekada i znao, ali ju je odneo u grob. Ili se možda radi o beskorisnoj misteriji, nepoznatoj i samotnoj, neotkrivenoj zato što je niko nikada i nije tražio.

Ponekad, u retkim prilikama, tajna ostaje skrivena zato što se odnosi na nešto previše veliko da se pojmi. Previše neobično, previše ogromno, previše užasno da se o tome razmišlja.

S tajnama svi živimo. Čuvamo ih ili se kriju od nas, upućeni smo ili isključeni. Tajne i bubašvabe – to je sve što će na kraju ostati.

Ronan Linč živeo je sa svim vrstama tajni.

Prva se odnosila na njegovog oca. Najl Linč je bio hvalisavi pesnik, neuspeli muzičar, šarmantni baksuz odrastao u Belfastu, ali rođen u Kambriji, i Ronan ga je voleo najviše na svetu.

I mada je Najl bio bitanga i prevarant, Linčovi su bili bogati. Bavio se tajanstvenim poslovima. Povremeno ga ne bi bilo mesecima, iako je teško bilo razlučiti da li je odlazio službeno, ili zato što je bio skitara. Uvek bi se vraćao s poklonima, raznim blagom i nezamislivom količinom novca, ali za Ronana je najčudesniji bio sâm Najl. Svaki rastanak činio se kao da će biti poslednji, tako da je svaki povratak izgledao kao pravo malo čudo.

„Kad sam se ja rodio”, pričao je Najl Linč svom srednjem sinu, „bog je slomio kalup tako da se zemlja zatresla.”

Već to je bila laž, jer ako bog i jeste slomio Najlov kalup, dvadeset godina kasnije sâm je izlio kopiju ne bi li napravio Ronana i njegova dva brata, Deklana i Metjua. Njih trojica bili su slika i prilika svog oca, i to zgodna, mada je svako od njih laskavo predstavljao različitu Najlovu stranu. Deklan je na isti način umeo da se nametne svojim prisustvom i da nekome stegne ruku. Metjuove kovrdže bile su prožete Najlovim šarmom i humorom. A Ronan je pokupio sve što je preostalo: livene oči i osmeh stvoren za rat.

Ni u jednom od njih nije bilo maltene ni trunke njihove majke.

„Bio je to pravi zemljotres”, razjasnio bi Najl, kao da ga je neko pitao – a znajući Najla, neko verovatno i jeste. „Četiri koma jedan na Rihterovoj skali. Od svega ispod četiri kalup bi samo napukao, ne bi se slomio.”

U to vreme, Ronan nije ni razmišljao o tome da mu veruje, ali to je bilo u redu, jer njegov otac nije želeo poverenje, već obožavanje.

„A ti, Ronane”, rekao je Najl. Uvek je izgovarao *Ronane* drugačije od svih ostalih reči. Kao da je nameravao da kaže neku sasvim drugu reč – nešto poput nož ili otrov ili osveta – a onda ju je u poslednjem trenutku zamenio Ronanovim imenom. „Kad si ti rođen, reke su presušile, a marva u okrugu Rokingam plakala je krvavim suzama.”

Bila je to priča koju je pričao više puta, ali Ronanova majka, Aurora, uporno je tvrdila da je to laž. Pričala je

da je, kad se Ronan pojavio, sve drveće u Henrijeti procvetalo, a gavrani se smejali. Kad bi mu se roditelji tako prepucavali na temu njegovog rođenja, Ronan nikada nije ukazivao na to da bi obe verzije mogle biti tačne.

Deklan, najstariji od braće Linč, jednom je upitao: „A šta se desilo kad sam ja rođen?”

Najl Linč ga je pogledao i rekao: „Ne bih znao. Nisam bio tu.”

Kad bi Najl izgovarao Deklan, zvučalo je kao da i jeste nameravao da kaže Deklan.

A onda je Najl ponovo nestao na mesec dana. Ronan je iskoristio priliku da procunja po Ambarima – pod tim imenom bila je poznata prostrana farma Linčovih – tražeći dokaze o tome odakle potiče Najlov novac. Nije pronašao nikakve naznake toga čime se njegov otac bavi, ali jeste otkrio požutele isečke iz novina u zardaljoj metalnoj kutiji. Bili su iz godine u kojoj se njegov otac rodio. Suvoparno su izveštavali o zemljotresu u kambrijskoj varoši Kerbi Stiven, koji se osetio širom severne Engleske i južne Škotske. Četiri koma jedan. Od svega manjeg od četiri samo bi napukao, ne bi se slomio.

Te noći Najl Linč vratio se kući po mrklom mraku, a kad se probudio, zatekao je Ronana kako stoji nad njim u maloj beloj glavnoj spavaćoj sobi. Pod jutarnjim suncem obojica su izgledali snežnobeli poput anđela, što je već bilo velikim delom laž. Najlovo lice bilo je umazano krvlju i plavim laticama.

„Upravo sam sanjao o danu kad si rođen”, rekao je Najl, „Ronane.”

Obrisao je krv s čela kako bi Ronanu pokazao da pod njom nema ranu. Latice ulepljene u krv imale su oblik sićušnih zvezda. Ronana je zapanjilo to koliko je bio ubeđen da potiču iz uma njegovog oca. U životu nije bio više uveren u nešto.

Svet se razjapio i rastegao, odjednom beskonačan.

„Znam odakle dolazi novac”, rekao je Ronan.

„Nemoj nikome da kažeš”, odvratio je njegov otac.

To je bila prva tajna.

Druga je bila savršeno skrivena. Ronan je nije izgovorio. Ronan nije mislio o njoj. Nikada nije dodao reči na melodiju te druge tajne, one koju je čuvao od samog sebe.

Ali je ona svakako svirala u pozadini.

A onda se desilo sledeće: tri godine kasnije, Ronan je usnio automobil svog prijatelja Ričarda K. Genzija Trećeg. Genzi je u Ronana imao poverenja u svemu, osim kad se radilo o oružju. Nikad mu ne bi poverio oružje, i nikad mu ne bi poverio svoj *kamaro* iz 1973, u koji pakla s crnim prugama. Na javi, Ronan nikada nije dospeo dalje od suvozačkog sedišta. Kad je Genzi jednom otišao iz grada, poneo je ključeve sa sobom.

Ali Genzi nije bio u Ronanovom snu, dok *kamaro* jeste. Automobil je čekao u iskošenom uglu napuštenog parkirališta, s plavim utvarama planina u daljini. Ronanova šaka sklopila se oko kvake na vratima s vozačke strane. Probao je da pritisne. Bila je to snaga iz sna, stvarna koliko da se održi zamisao otvaranja vrata. To je bilo u redu. Ronan se spustio na vozačko sedišta. Planine i parkiralište bili su san, ali miris unutrašnjosti auta bio je uspomena: miris benzina i plastičnih presvlaka i patosnica i godina trenja jednih o druge.

Ključevi su u bravi, pomislio je Ronan.

I bili su tamo.

Ključevi su se poput metalnog voća klatili iz kontakt-brave, i Ronan ih je neko duže vreme držao u mislima. Prebacivao je ključeve iz sna u uspomenu, i obratno, a onda je sklopio dlan oko njih. Osetio je meku kožu i pohabane ivice priveska; hladnoću metalnog prstena; tanku, oštru naznaku samog ključa među prstima.

Tada se probudio.

Kad je otvorio šaku, ključevi su mu ležali na dlanu. Iz sna u stvarnost.

To je bila njegova treća tajna.

U teoriji, Blu će verovatno ubiti jednog od ovih mladića. „Džejn!” Dozivanje je doprlo s brda. Odnosilo se na Blu, iako Džejn nije bilo njeno pravo ime. „Požuri!”

Kako je bila jedina osoba bez dara za proricanje u svojoj vidovnjačkoj porodici, stalno su joj iznova čitali sudbinu, i svaki put bi ispalo da će ubiti svoju pravu ljubav ukoliko pokuša da ga poljubi. Štaviše, predskazano joj je da će se upravo ove godine zaljubiti. A u aprilu su i ona i njena vidovita polutetka Niv videle jednog od ovih mladića kako hoda nevidljivom stazom mrtvih, što je značilo da mu je suđeno da umre u toku narednih dvanaest meseci. Sve to zajedno ukazivalo je na krajnje užasnu jednačinu.

U ovom trenutku, pomenuti momak, Ričard Kembel Genzi Treći, izgledao je prilično nepovredivo. Stajao je na vrhu širokog zelenog brega, šiban vlažnim vetrom, dok mu je drečavožuta majica s kragom treperila na grudima, a nogavice kratkih kaki pantalona lepršale oko veličanstveno potamnelih nogu. Mladići poput njega ne umiru; oni se, onako preplanuli, okupljaju ispred javnih biblioteka. Pružio je ruku prema Blu koja je zašla iz auta i pela se uzbrdo, pokretom koji je manje podsećao na podršku, a više na način regulisanja vazdušnog saobraćaja.

„Džejn. Moraš ovo da vidiš!” Glas mu je imao onaj medni naglasak bogatih porodica stare Virdžinije.

Dok se teturala uzbrdo, s teleskopom preko ramena, Blu je u mislima proveravala nivo opasnosti: *Jesam li već zaljubljena u njega?*

Genzi je strčao do nje i zgrabio teleskop.

„Ovo nije toliko teško”, rekao joj je, pa se krupnim koracima vratio odakle je došao.

Smatrala je da se nije zaljubila u njega. Nikada ranije nije bila zaljubljena, ali je i dalje bila prilično uverena da bi znala ako se to desi. Nešto ranije te godine jeste imala viziju poljupca s njim, a to je i dalje mogla sasvim lako da zamisli. Ali onaj razumni deo Blu, koji je obično bio njen jedini deo, zaključio je da to ima više veze s tim što Ričard Kembel Genzi Treći ima lepa usta, a manje s buđenjem romanse.

U svakom slučaju, ukoliko sudbina misli da joj može odrediti u koga će se zaljubiti, sudbina još ništa nije čula.

„Pomislio bi čovek da imaš jače mišiće”, dodao je Genzi. „Zar feministkinje nemaju snažne mišiće?”

Definitivno nije zaljubljena u njega.

„Smeši se koliko hoćeš dok to izgovaraš, ali dalje nije smešno”, rekla je Blu.

Kao najnoviji korak u svojoj potrazi za velškim kraljem Ovenom Glendoverom, Genzi je od lokalnih zemljoposjednika zatražio dozvolu za planinarenje preko njihovih imanja. Sva ona prostirala su se duž henrijetske zmajevе linije – nevidljive, savršeno ravne energetske linije koja povezuje duhovno bitna mesta – i okruživala su Svevodu, mističnu šumu koja se nalazila tačno na njoj. Genzi je bio ubeđen da se Glendover nalazi negde unutar Svevode, troši svoje vekove u snu. Onome ko ga probudi, ko god to bio, kralj bi trebalo da ispuni jednu želju – o čemu je odnedavno Blu dosta razmišljala. Činilo se da je jedino Genziju to zaista potrebno. Mada Genzi nije znao da mu je suđeno da umre nekad u narednih nekoliko meseci. A ona nije nameravala da mu to kaže.

Ukoliko uskoro pronađemo Glendovera, mislila se Blu, sigurno možemo da spasemo Genzija.

Strmi uspon doveo ih je do širokog travnatog grebena koji se izvijao nad pošumljenim brežuljcima. Daleko, daleko dole ležala je Henrijeta, u Virdžiniji. Grad je bio okružen pašnjacima istačkanim farmerskim kućama i stokom, sitnim i urednim poput postavke za maketu železnice. Sve osim planinskog lanca visoko nadnetog nad njima bilo je zeleno i treperavo od letnje vreline.

Ali mladići nisu posmatrali pejzaž. Stajali su u zbije-
nom krugu: Adam Periš, suvonjav i plavokos; Noa Černi, umazan i pogrbljen; i Ronan Linč, žestok i mračan. Ronanu je na ramenu čučala njegova ljubimica, gavranica Šmirgla. I mada se pažljivo držala, na njegovoj crnoj pripijenoj majici bez rukava videle su se tanke linije tragova kandži. Svi su posmatrali nešto što je Ronan držao u šakama. Genzi je prezrivo bacio teleskop na bujnu travu polja i pridružio im se.

Adam se pomerio da i Blu uđe u njihov krug, i pogledi su im se za trenutak sreli. Kao i uvek, njegove crte lica izazivale su joj radoznalost. Nije bio sasvim uobičajeno zgodan, ali je bio zanimljiv. Imao je tipične henrijetski istaknute jagodice i izrazito duboke oči, mada su u njegovom slučaju bile nešto nežnije. Zbog toga je izgledao pomalo tuđinski. Pomalo neprobojno.

Biram ovog, Sudbino, pomislila je s puno žestine. A ne Ričarda Genzija Trećeg. Ne možeš mi govoriti šta da radim.

Adamova šaka kliznula je preko njenog obnaženog lakta. Dodir je predstavljao šapat na jeziku koji nije dobro znala.

„Otvori ga”, naložio je Ronanu. Glas mu je bio sumnjičav.

„Neverni Tomo”, podrugnuo se Ronan, ali bez mnogo otrova. Mala maketa aviona na njegovom dlanu bila je široka koliko i raspon njegovih prstiju. Napravljena je od

biserno bele, bezizražajne plastike, toliko bez ikakvih detalja da je to bilo gotovo smešno: stvarčica u obliku aviona. Otvorio je prostor za baterije na dnu. Bio je prazan.

„E pa, onda je nemoguće”, rekao je Adam. Sklonio je skakavca koji mu se bacio na kragnu. Čitava grupa posmatrala ga je kako to radi. Otkako je pre mesec dana pristao na neobičnu ritualnu nagodbu, pomno su pratili svaki njegov pokret. Ukoliko je Adam i primetio ovu dodatnu pažnju, nije to pokazivao. „Neće leteti ako nema ni bateriju ni motor.”

Sad je Blu znala o čemu se radi. Ronan Linč, čuvar tajni, borac s ljudima, đavo od dečaka, rekao im je da može izvaditi stvari iz svojih snova. Dokaz A: Šmirgla. Genzi je bio uzbuđen; bio je ona vrsta momka koji ne veruje nužno u sve, ali to želi. Ali Adam, koji je dospeo ovako daleko u životu samo zato što je preispitivao sve što mu se predstavi, zahtevao je dokaz.

„Neće leteti ako nema ni bateriju ni motor”, Ronan je podražavao njegove reči u piskavoj verziji Adamovog blago приметnog razvučenog henrijetskog naglaska. „Noa, daj upravljač.”

Noa je začepkrkao po busenju trave u potrazi za radio-upravljačem. Kao i avion, i on je bio beo i sjajan, zaobljen sa svih strana. Noine šake izgledale su čvrsto pored njega. Iako je bio mrtav već neko duže vreme, i mada bi po svim pravilima trebalo da izgleda mnogo utvarnije, činio se priлично živim kad god bi stajao na zmajevoj liniji.

„Šta bi trebalo da ide u avion, ako ne baterija?” upitao je Genzi.

„Ne znam”, odvratio je Ronan. „U snu je to bio neakav mali projektil, ali izgleda da ne dolaze u paketu.”

Blu je otkinula nekoliko klasalnih vrhova visokih stabljika trave. „Probaj ovo.”

„Pametno, upotrebimo maštu.” Ronan ih je nagurao u otvor. Posegao je za upravljačem, ali ga je Adam prestigao, pa protresao igračku pored uveta.

Čak uopšte i nema težinu”, rekao je i spustio upravljač na Bluin dlan.

Zaista je vrlo lagan, pomislila je Blu. Imao je pet sićušnih belih dugmića: četiri raspoređena u obliku krsta, i jedno sa strane. Za Blu, to peto dugme bilo je kao Adam. I dalje se trudi da ima isti cilj kao ostalo četvoro. Ali više ne toliko blizu kao svi ostali.

„Uspeće”, rekao je Ronan, uzeo upravljač i predao avion Noi. „Uspelo je u snu, tako da će uspeti i sad. Podigni ga.”

I dalje pogrbljen, Noa je podigao majušni avion držeći ga između palca i kažiprsta, kao da se sprema da baci olovku. Blu je u grudima nešto zabubnjalo od uzbuđenja. Nije bilo moguće da je Ronan sanjao taj mali avion. A opet, toliko toga nemogućeg se već desilo.

„Graka”, rekla je Šmirgla. Tako je zvala Ronana.

„Jeste”, složio se Ronan. A onda se obratio ostalima, zapovednički. „Odbrojavajte.”

Adam se iskreveljio, ali Genzi, Noa i Blu poslušno su zapojali: „Pet... četiri... tri...”

Na kreći, Ronan je pritisnuo jedno dugme.

Maleni avion bešumno se vinuo iz Noine ruke u vazduh. Uspelo je. Stvarno je uspelo.

Genzi se grohotom nasmejao, i svi su zabacili glave da gledaju kako se avion uspinje. Blu je zaklonila oči da ne izgubi iz vida majušni beli oblik naspram bleštavog neba. Bio je tako mali i okretan da je izgledao kao pravi avion hiljadama milja iznad padine. Uz mahniti krik, Šmirgla je uzletela s Ronanovog ramena da ga pojuri. Ronan je vodio avion nalevo i nadesno, izvodio petlje nad grebenom, dok mu je Šmirgla stalno bila za repom. Kad im je ponovo preleteo iznad glave, Ronan je pritisnuo peto dugme. Iz otvora za baterije prosuli su se otkinuti klasovi trave, i popadali im po ramenima. Blu je zatapšala, pa pružila dlan da uhvati jedan.

„Ti neverovatni stvore”, rekao je Genzi. Njegovo ushićenje bilo je zarazno i svesrdno, široko koliko i njegov

osmeh. Adam je zabacio glavu da bolje vidi, i oko njegovih očiju bilo je nečega mirnog i udaljenog. Noa je jedva čujno izustio čoveče, ruke i dalje podignute kao da čeka da mu se avion vrati na dlan. A Ronan je stajao i držao upravljač, netremice gledajući nebo, i nije bio nasmejan, ali ni namrgođen. Oči su mu bile zastrašujuće žive, usne izvijene okrutno i zadovoljno. Odjednom uopšte nije izgledalo čudno što je u stanju da izvuče stvari iz svojih snova.

U tom trenutku, Blu je bila pomalo zaljubljena u sve njih. U njihovu magiju. Njihovu potragu. U njihovu strahovitost i čudnovatost. U svoje Mlade gavranove.

Genzi je lupio Ronana u rame. „Glendover je putovao s mudracima, jesi li znao? S magovima, hoću reći. Čarobnjacima. Pomagali su mu da upravlja vremenskim prilikama. Možda bi mogao da nam odsanjaš neko zahlađenje.”

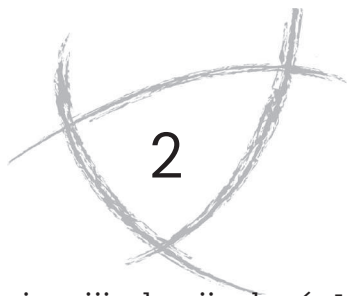
„Ha. Ha. Ha.”

„Takođe su proricali budućnost”, dodao je Genzi, okrenuvši se ka Blu.

„Nemoj mene da gledaš”, kratko je odgovorila. Njen nedostatak vidovnjačkog dara bio je legendaran.

„Ili pomagali njemu da proriče budućnost”, dodao je Genzi, što nije imalo nekog naročitog smisla, ali je pokazivalo njegov trud da je raz-nervira. Bluin kratak fitilj i njena sposobnost da pojačava tuđe vidovnjačke darove takođe su bili legendarni. „Hoćemo li?”

Blu je pohitala da pokupi teleskop pre nego što on stigne do njega – prostrelio ju je pogledom – a ostali su uzeli mape i fotoaparate i čitače elektromagnetnih frekvencija. Uputili su se savršeno pravom zmajevom linijom, dok je Ronan i dalje pogledom pratio svoj avion i Šmirglu, jednu belu i jednu crnu pticu naspram azurne tavanice sveta. Dok su hodali, iznenadan nalet vetra zaduvalao je nisko iznad trave, noseći sa sobom miris tekuće vode i stena skrivenih u senkama, i Blu je iznova i iznova osećala ushićenje saznanjem da je magija stvarna, magija je stvarna, magija je stvarna.

Deklan Linč, najstariji od trojice braće Linč, nikada nije bio sâm. Nikada nije bio sa svojom braćom, ali nikada nije bio sâm. Bio je perpetuum mobile koji se pokreće energijom drugih ljudi: ovde bi ga zatekli naslonjenog na sto u piceriji za kojim mu sedi prijatelj, tamo uvučenog u tihu nišu dok mu dlan neke devojke pokriva usta, ovamo nagnutog nad haubu kola nekog starijeg čoveka dok se glasno smeje. Masa oko njega bila je toliko prirodna da se nije moglo razlučiti da li je Deklan magnet koji privlači, ili opiljak koji je privučen.

Sve to predstavljalo je nemalu teškoću Sivom čoveku pri traženju prilike da razgovara s njim. Skoro ceo dan morao je da lunja po kampusu Akademije Aglionbi.

Čekanje nije bilo u potpunosti neprijatno. Sivi čovek otkrio je da ga je ova škola u hladu hrastova prilično očarala. Kampus je odisao dostojanstvom sa izvesnom patinom istrošenosti, koje je moguće ostvariti jedino pod teretom godina i bogatstva. Studentski domovi bili su prazniji nego što bi bili za vreme semestra, ali nisu bili pusti. I dalje je bilo sinova izvršnih direktora koji su putovali u zemlje trećeg sveta da se tamo slikaju, i sinova pank muzičara koji na turneju nose nešto značajnije od sedamnaestogodišnjeg slučajnog potomstva, ili sinova ljudi koji su mrtvi i nikada neće doći po njih.

Ovi letnji sinovi, koliko god da ih je malo bilo, nisu bili ni izdaleka bezglasni.

Studentski dom Deklana Linča nije bio onako lep kao neke druge zgrade, ali je i dalje bio privlačan svojim bogatstvom. Predstavljao je ostatak iz sedamdesetih, iz decenije tehnikolora koja je Sivom čoveku bila izuzetno draga. Mada je predviđeno da se na ulazna vrata ulazi samo pomoću pristupne šifre, neko ih je podglavio gumenim klinom. Sivi čovek je s neodobravanjem cokuo jezikom. Zaključana vrata ne bi ga sprečila da uđe, naravno, ali bitna je bila namera.

Zapravo, Sivi čovek nije bio siguran da u to veruje. Delo je ono što je bitno.

Unutra je studentski dom nudio neutralno obojenu dobrodošlicu pristojnog hotela. Iza jednih od zatvorenih vrata treštao je kolumbijski hip-hop, nešto zavodljivo i nasilno. Nije to bila muzika koju bi Sivi čovek slušao, ali mogao je da razume zašto je dopadljiva. Bacio je pogled ka toj sobi. U Aglionbiju nije bilo brojeva na vratima studentskih soba. Umesto toga, na svima je stajao ispisan po jedan pojam za koji se uprava škole nadala da će ga studenti poneti sa sobom kad budu odlazili. Ova vrata bila su označena sa Milost. To nisu bila vrata koja je Sivi čovek tražio.

Uputio se na suprotnu stranu, čitajući oznake (*Radinost, Velikodušnost, Pobožnost*), sve dok nije stigao do vrata sobe Deklana Linča. *Iskričavost*.

Jednom su za Sivog čoveka rekli da je *iskričav*, u nekom članku. Bio je prilično siguran da je to bilo zato što ima veoma ravne zube. Pravi zubi su se nekako činili kao neophodan uslov za *iskričavost*.

Pitao se da li Deklan Linč ima dobre zube.

Iz sobe iza tih vrata nije dopirao nikakav zvuk. Nežno je pritisnuo kvaku. Zaključano. *Bravo, dečko*, pomislio je.

Muzika s početka hodnika tukla je kao apokalipsa. Sivi čovek je proverio koliko je sati. Servis za iznajmljivanje automobila zatvara se za sat, a ako nešto u životu prezire, to je javni prevoz. Ovo će morati da bude brzo.

Šutnuo je vrata.

Deklan Linč je sedeo na jednom od dva kreveta u sobi. Bio je veoma zgodan, imao je gustu crnu kosu i prilično karakterističan rimski nos.

I odlične zube.

„Šta je sad ovo?” upitao je.

Sivi čovek mu je odgovorio tako što ga je podigao s kreveta i tresnuo o prozor na susednom zidu. Zvuk koji je to pratio bio je neobično prigušen; najglasnije se čulo kako je Deklan naglo ispustio vazduh kad mu se kičma sudarila s prozorskom daskom. Ali odmah se pridigao, spreman da uzvрати. Nije bio nimalo loš bokser, i Sivom čoveku je bilo jasno kako očekuje da mu iznenađenje protivnika zbog toga donese izvesnu prednost.

Ali Sivi čovek je i pre nego što je došao znao da je Najl Linč naučio svoje sinove da boksuju. Jedino što je otac Sivog čoveka njega naučio bilo je kako da izgovara *trebušet*.

Neko vreme su razmenjivali udarce. Deklan je bio vešt, ali Sivi čovek je bio veštiji. Bacaо je mladića po sobi i njegovim ramenom s komode pobrisao nagrade i kreditne kartice i ključeve od kola. Zvuk udarca glavom o fioku bio je nerazaznatljiv od gruvanja basa malo dalje niz hodnik. Deklan je zamahnuo, promašio. Sivi čovek mu je izbio tlo pod nogama, zavrљаčio ga o zid pored pomenutog dela nameštaja, a onda mu prišao spreman za novu rundu, zaustavivši se samo da podigne kacigu od motocikla koja se dokotrljala do sredine poda.

Deklan se tada iznenađujućom brzinom osovio na noge, pridržавši se uz komodu, a onda iz fioke izvukao pištolj.

Uperio ga je u Sivog čoveka.

„Stani”, jednostavno je rekao. Otkočio je pištolj.

Sivi čovek ovo nije očekivao.

Stao je.

Nekoliko različitih osećanja borilo se za primat na Deklanovom licu, ali zapanjenost nije bila među njima. Bilo

je jasno da mu pištolj ne služi za odbranu od mogućeg napada; već od napada koji je sasvim izvestan.

Sivi čovek je razmišljao kako li mora biti kad tako živite, kad uvek čekate da vam neko razvali vrata. *Nije prijatno*, pomislio je. *Verovatno uopšte nije prijatno.*

Smatrao je da Deklan Linč neće oklevati da ga upuca. Nije bilo kolebljivosti u njegovom držanju. Ruka mu je malo drhtala, ali Sivi čovek računao je da je uzrok tome povreda, a ne strah.

Sivi čovek je kratko razmislio, a onda hitnuo kacigu. Momak je opalio, ali to je bila samo buka. Kaciga mu je tresnula o prste, i dok je Deklan još bio ošamućen, Sivi čovek mu je prišao i uzeo oružje iz utrnule ruke. Zastao je da ga ponovo zakoči.

A onda ga je upotrebio da Deklanu razmrska obraz. Ponovio je to nekoliko puta, čisto da naglasi poentu.

Tada je napokon dopustio Deklanu da sklizne na kolena. Dečko se prilično srčano borio da ostane svestan. Sivi čovek ga je cipelom odgurnuo sve do poda, a zatim ga prevrnuo na leđa. Deklanov pogled bio je usredsređen na ventilator na plafonu. Krv mu je liptala iz nosa.

Sivi čovek je kleknuo i prislonio cev pištolja Deklanu na stomak, koji se poražavajuće dizao i spuštao dok se Deklan borio za vazduh. Prevlačeći mu pištoljem preko desnog bubrega, progovorio je opuštenim glasom. „Ako te ovde upucam, trebaće ti dvadeset minuta da izdahneš, i bićeš gotov šta god da hitna pomoć učini za tebe. Gde je Sivoslutnik?”

Deklan nije progovarao. Sivi čovek ostavio mu je nešto vremena da razmisli o odgovoru. Od povreda glave misli umeju malo da uspore.

Kad je Deklan nastavio da ćuti, uperio mu je pištolj ka butini. Pritisnuo je cev toliko snažno da se momku oteo oštar udah. „Upucam li te ovde, umireš za pet minuta. Naravno, ne moram da te upucam da to postignem. Vrh ovog tvog kišobrana ovde sasvim prikladno bi poslužio.

Izdahnio bi za pet minuta, i željom da je sve bilo gotovo za tri.”

Deklan je sklopio oči. Jedno, zapravo. Ono levo već je bilo velikim delom zatvoreno od otoka.

„Ne znam”, napokon je progovorio. Glas mu je zvučao jako pospano. „Ne znam šta je to.”

„Laži su za političare”, rekao je Sivi čovek bez imalo jarosti. Jednostavno je želeo da Deklan bude svestan koliko on poznaje njegov život, njegovo stažiranje. Želeo je da Deklan bude svestan da je on sproveo svoje istraživanje. „Znam gde su tvoja braća trenutno. Znam gde ti živi majka. I znam kako ti se zove devojka. Jesmo li se razumeli?”

„Ne znam gde je.” Deklan je oklevao. „To je istina. Ne znam gde je. Samo znam da postoji.”

„Onda ovako.” Sivi čovek je ustao. „Pronaći ćeš ga, a kad ga pronađeš, predaćeš ga meni. Tek tada ću otići.”

„Kako da te nađem da bih ti to predao?”

„Nisam siguran da razumeš. Ja sam tvoja senka. Ja sam pljuvačka koju gutaš. Ja sam kašalj koji te budi noću.”

„Jesi li ti ubio mog oca?”

„Najl Linč.” Sivi čovek je prevrtao te reči po jeziku. Po njegovom mišljenju, Najl Linč je bio prilično vašljiv otac što je dozvolio sebi da umre i pustio svoje sinove da žive tamo gde se vrata ostavljaju podglavljena. Svet je, osećao je, bio prepun loših očeva. „I on mi je postavio isto to pitanje.”

Deklan Linč je drhtavo uzdahnio; prvo pola daha, a zatim drugu polovinu. Sada je napokon bio uplašen, jasno je video Sivi čovek.

„U redu”, rekao je Deklan. „Pronaći ću ga. Tada ćeš nas ostaviti na miru. Svi vi ćete nas ostaviti na miru.”

Sivi čovek je položio pištolj u fioku i zatvorio je. Proveo je koliko ima sati. Ostalo mu je još dvadeset minuta da preuzme iznajmljeni auto. Možda se prebaci na neku srednju klasu. Mrzeo je male gradske automobile skoro isto koliko i javni prevoz. „Tako je.”

„U redu”, ponovio je Deklan.

Sivi čovek je izašao iz sobe, delimično zatvorivši vrata za sobom. Nisu ni mogla dobro da se zatvore; uništio je jednu šarku kad je ulazio. Bio je uveren da negde postoji fond koji će pokriti troškove popravke.

Zaustavio se i zagledao kroz odškrinuta vrata.

I dalje je imalo šta da se nauči od Deklana Linča danas.

Nekoliko minuta ništa se nije dešavalo. Deklan je ležao, krvario i hroptao. Tada je prstima desne ruke polako prešao preko poda do mesta gde mu je pao mobilni telefon. Nije odmah pozvao policiju, doduše. Mučno polako – rame mu je skoro sigurno bilo iščašeno – ukucao je neki drugi broj. Istog trenutka zazvonio je telefon na drugom krevetu. Zvono je bila pesma benda *Iglu & Hartly*^{*}, koju je Sivi čovek znao, ali je nije podnosio. Sivi čovek već je znao gde se Metju Linč nalazi: u čamcu na reci, s nekoliko momaka iz kraja. Kao i njegov stariji brat, ni on nikada nije bio srećan kad je sâm.

Deklan je, zatvorenih očiju, pustio da telefon njegovog mlađeg brata zvoni duže nego što je potrebno. Napokon je prekinuo vezu i pozvao novi broj. To i dalje nije bila policija. Koga god da je zvao, taj se nije javio. I ko god da je bio u pitanju, Deklanov izraz lica, već napet, zategao se još više. Sivi čovek slušao je tihi zvuk zvonjave telefona, a onda i glas govorne pošte koji nije uspeo dobro da čuje.

Deklan Linč sklopio je oči i jedva čujno progovorio: „Ronane, gde si, dođavola?”

^{*} *Iglu & Hartly* – američki pop-rok bend iz Los Anđelesa. (Prim. prev.)